

non ex vi actionis. Unde non agimus de scientia contingentis sub hac ratione, quia talis scientia potius est cujusdam objecti necessarii. Addit ergo futurum, ut sic, quod illud contingens ad unam partem sit determinandum. Et, quia hæc determinatio futuri ad unam partem communis est etiam necessariis effectibus, ideo futurum contingens utrumque simul conjungit, scilicet determinationem futuram ad unam partem cum potestate ad oppositam; et de scientia hujus objecti, ut sic, est præsens disputatio. Et quamvis futurum sub hac voce videatur affirmationem, seu positivum tantum significare, tamen in proposito comprehendit etiam negationem futuram cum potestate ad oppositam affirmationem; non enim est minus futurum contingens, quod Petrus non sit peccaturus, quam quod sit peccaturus. Sub hoc ergo objecto comprehenditur omnis veritas in futuro tempore contingens, tam affirmativa quam negativa. Denique hæc veritas contingens quædam potest considerari prout revera futura est in aliqua differentia temporis, alia vero sub quadam hypothese, seu conditione, scilicet, quod futurum esset, si hoc vel illud accideret, quod inquiri etiam potest de rebus quæ nunquam futuræ sunt; et de hoc posteriori modo est scientia conditionata, quam considerabimus in sequenti libro; in hoc vero solum agimus de priori.

INDEX CAPITUM LIBRI PRIMI.

DE SCIENTIA DEI FUTURORUM CONTINGENTIUM ABSOLUTORUM.

- CAP. I. *Subjectum operis declaratur, et nonnullæ difficultates leviores expediuntur.*
- CAP. II. *In propositionibus de futuro contingenti esse sufficientem veritatem determinatam, secundum quam a Deo præsciri possint.*
- CAP. III. *Futura contingentia non posse in proxima causa præsciri ostenditur.*
- CAP. IV. *Rationem cognoscendi futura contingentia ex divinis ideis non satis reddi.*
- CAP. V. *Deum non cognoscere hæc futura in sola sua scientiæ efficacia.*
- CAP. VI. *Ex decreto æternæ voluntatis non sumi sufficientem rationem hujus scientiæ.*
- CAP. VII. *Realem ac æternam præsentiam seu coexistentiam cum Deo non convenire rebus creatis, neque in ea fundari posse scientiam futurorum contingentium.*
- CAP. VIII. *Quo tandem modo cognoscat Deus futura contingentia.*
- CAP. IX. *Quomodo præscientia Dei necessitatem non imponat effectibus futuris, nec usum libertatis impediat.*

DE SCIENTIA DEI

FUTURORUM CONTINGENTIUM ABSOLUTORUM.

Principio, disputandum hoc loco videtur de hypothese quæ in hoc titulo supponitur, dari, scilicet, aliquos effectus qui contingenter eveniant. Sed de hac re late disserui in disput. 19 Metaphysicæ, et ideo ab ea nunc supersedendum est. Ex illo vero loco aliqua breviter supponenda sunt.

CAPUT I.

SUBJECTUM OPERIS DECLARATUR, ET NONNULLÆ DIFFICULTATES LEVIORES EXPEDIUNTUR.

1. *Quid sit et unde proveniat contingentia.*—Primum igitur statuendum est futura contingentia quædam esse talia secundum quid, seu per accidens, et ab extrinseco; alia vero simpliciter, per se, seu ab intrinseco. Dicitur enim effectus contingens, qui ita fit, vel efficiendus est a sua causa proxima, ut possit ab illa non fieri; hoc autem ex duplici capite provenire potest. Primo, ex impedimento extrinseco, et non ex intrinseca virtute causæ; et hoc tantum modo invenitur contingentia in effectibus inferiorum causarum naturalium, quatenus eveniunt sine interventu alicujus causæ liberæ. Nam, si consideretur virtus et modus agendi causæ proximæ talis effectus, nulla est contingentia in illo effectu, quia causa ejus non habet potestatem propriam et intrinsecam ad non efficiendum illum, sed ex intrinseca necessitate operatur, positus omnibus requisitis. Quia tamen causa illa imperfecta est, et per oppositionem alterius impediri potest ab agendo, ideo ex hoc capite potest ille effectus esse contingens. Contingentia vero illa dicitur esse

secundum quid, quia est tantum respectu unius causæ, ut impediri potest ab alia; non vero respectu totius collectionis occurrentium causarum. Dicitur etiam extrinseca et per accidens, quia non provenit ex intrinseca virtute causæ per se agentis, sed ab extrinseco impediente. Altera vero contingentia propria est, quæ provenit ex libertate alicujus causæ; quæ merito dicitur esse per se et ab intrinseco, quia provenit ex intrinseca potestate, quam per se habet ipsa causa proxima ad suspendendum suum concursum, positus etiam omnibus requisitis ad agendum; et ob eandem causam dicitur hæc contingentia simpliciter, quia, posita collectione causarum omnium, vel impedimentorum concurrentium, adhuc effectus potest fieri et non fieri.

2. *De qua contingentia non sit futurus sermo.*—In præsentibus ergo non est futurus sermo de priori contingentia; quia de scientia talium futurorum nulla est difficultas, sed duo sunt clara: unum est talem effectum ex vi solius suæ causæ proximæ non posse cognosci ut certo futurum; quia, licet talis causa ex se determinata sit ad faciendum effectum, impediri tamen potest, nec ex vi illius solius cognosci potest an impedienda sit, necne. Aliud est, comprehenso toto ordine naturalium causarum, quæ ad effectum promovendum vel impediendum concurrere possunt, evidenter cognosci an ille effectus impediendus sit, necne, ut recte docuit D. Thomas, 1 contr. Gent., cap. 67, ratione 3, et ibi Ferrariensis notavit. Et ratio est evidens, quia respectu totius collectionis causarum, effectus non est contingens, sed necessarius; quia omnes illæ causæ necessario operantur, sive promovendo, sive impediendo;

do; jam enim supposuimus nullam causam liberam intervenire, vel per se, vel per accidens, vel applicando causam agentem, vel impediendem. Cognitis ergo et inter se collatis omnibus illis causis simul sumptis, evidenter cognoscetur an futurus sit ille effectus, necne, ut in prædicta disp. 19 Metaph., sect. 10, latius dixi, et Doctores scholasticos adduxi.

3. *Contingentia primo loco posita cognosci possunt a creatura.*—Imo hinc obiter intelligi potest non solum posse hæc futura contingentia ab intellectu increato cognosci, sed etiam a creato, qui vim habeat comprehendendi totum illum ordinem naturalium causarum, qualis etiam creditur esse intellectus angelicus, quanquam in hoc multum a divina perfectione distet; tum quia Angelus non semper considerat omnia, sicut Deus, et ideo facile potest contingere ut aliquid actu non advertat, ex quo effectus reddatur incertus; tum etiam quia, licet talis effectus infallibiliter futurus sit ex suppositione, quod nulla causa libera interventura sit, tamen hoc ipsum non potest esse ita certum Angelo, sicut Deo; et maxime latet Angelum an Deus ipse immutaturus sit illum ordinem causarum; et ideo talis cognitio in Angelo regulariter tantum est conjecturalis; nisi fortasse in his effectibus, qui ita pendent ex superioribus causis naturalibus, ut per nullam voluntatem creatam talis ordo causarum immutari possit; de illis enim effectibus habere possunt certitudinem naturalem, subordinatam tamen divinæ potentiae et voluntati, ut sumi etiam potest ex his, quæ de Fato diximus, in dicta disp. 19, sect. 11.

4. *Contingentia effectus esse potest a divina causa aut ab humana.*—Rursus contingentia effectus, quæ est ex causa libera, subdistingui potest: nam quædam est ex voluntate creata, alia ex increata, seu divina. Neque immorari nunc oportet in controversia de modo loquendi, an effectus dici possit contingens propter solum respectum ad libertatem causæ primæ. Quam rem sufficienter attigi, disp. 30 Metaph., sect. 16, num. 43, ubi dixi, licet illa locutio vitanda sit propter invidiam vocis *contingentia*, quæ indicare videtur imperfectionem, et eventum præter intentionem agentis, tamen, si præcise significet indifferentiam in operando, hanc revera in divinis effectibus reperiri; quia ita manant a Deo, ut posset Deus illos non efficere, si vellet. Cum ergo in præsentibus, tota difficultas,

quæ esse potest in scientia futurorum contingentium, posita sit in indifferentia, et potestate causæ ad utrumlibet, et non in aliis imperfectionibus, juxta subjectam materiam recte potest distingui de contingentia, vel potius indifferentia in ordine ad voluntatem creatam, vel increatam.

5. Nihilominus tamen scientia hæc futurorum nullam difficultatem habet ex libertate effectus vel actionis in ordine ad divinam voluntatem. Duobus enim modis procedit effectus a Deo: primo ab illo solo, secundo ab ipso, ut concurrente cum causa secunda. In priori modo effectus pendet quidem ex libero modo operandi solius divinæ voluntatis, cum ad nullam aliam causam respectum habeat; tamen determinatio ipsa divinæ voluntatis ipsimet Deo facile nota est, in æterno et efficaci decreto ejusdem voluntatis suæ; nam, ut Deus in tempore faciat talem effectum, necesse est ut ab æterno habeat tale decretum efficax; quia neque in tempore potest incipere illud habere, neque sine illo potest operari, cum voluntarie et libere operaturus sit, et sine concursu alterius causæ; agimus enim de his effectibus, quos solus Deus per seipsum facit. Posito autem illo decreto, non potest Deus illud ignorare, cum actu et intime in ipso sit, cumque ex certa scientia et perfectissimo modo illud habeat. Neque etiam, illo cognito, potest Deus ignorare quin ex vi illius futurus sit talis effectus, cum voluntas illa efficax sit et omnipotens, necnon immutabilis.

6. *De quibus contingentibus sit agendum.*—In posteriori autem modo effectus pendet, non solum a Deo, sed etiam a causa secunda, cui Deus præbet vel offert concursum suum. Et ideo, ut cognoscatur effectus futurus, necessarium est cognoscere, non solum concursum Dei, aut voluntatem concurrenti, quantum in ipso est, sed etiam influxum seu determinationem futuram causæ secundæ. Præbet autem Deus hunc concursum media voluntate sua; et consequenter, si in tempore concursurus est, ab æterno habuit propositum concurrenti; quod propositum ipsi facile notum est, ut paulo ante dixi; et ideo ex vi illius facile præscit suum concursum paratum esse ut talis effectus fiat. An vero hoc satis sit ad cognoscendam etiam determinationem liberam causæ secundæ, et effectum ejus, infra tractandum est. Tota ergo hæc disputatio versabitur circa effectus contingentes causarum secundarum liberarum,

quatenus ab earum influxu et libera determinatione dependent; de quibus eadem ratio est, sive pendeant a voluntate angelica, sive ab humana; tamen, quia hæc posterior nobis familiarior est, et notior, de illa peculiariter loquimur. Et primo videndum est an in propositionibus, significantibus de futuro hos effectus contingentes, sit determinata veritas, quæ in eis cognosci possit, et cognoscatur a Deo; deinde qua via aut medio cognosci possit, vel cognoscatur a Deo; ex quibus tandem constabit quo modo contingentia cum præscientia non repugnat.

CAPUT II.

IN PROPOSITIONIBUS DE FUTURO CONTINGENTI ESSE SUFFICIENTEM VERITATEM DETERMINATAM, SECUNDUM QUAM A DEO PRÆSCIRI POSSINT.

1. *Quid requiratur, ut objectum cadat sub scientia Dei.* — Cum Deus in omni perfectione sua consummatus sit, et habeat quidquid sub vero conceptu talis perfectionis cadere potest, dubitari non potest quin etiam in scientia summam et infinitam perfectionem habeat, sicut habet in potentia et aliis attributis. Quapropter, sicut in divina potentia cum inquirimus an aliquid sub illam cadat, non dubitamus de potestate ex parte Dei, sed de possibilitate ex parte rei, de qua est quæstio, nam si illa in se est possibilis, seu non repugnans, non potest effugere omnipotentiam Dei, cum sit perfectissima, et infinita simpliciter, ita in præsentia, ad examinandum an hæc futura contingentia cadant sub scientiam Dei, ex parte ipsorum inquirendum est, an talia sint ut cognosci possint. Nam, si ipsa habent fundamentum cognoscibilitatis, ut sic dicam, quod est veritatis, non effugient scientiam Dei, quæ infinita est, et perfectissima quæ excogitari potest. Si vero in eis nulla est veritas quæ cognosci possit, mirum non erit quod sub scientiam Dei non cadant, quia ideo non erit major imperfectio in Dei scientia, quam sit in potentia non posse id quod est impossibile.

2. *Ciceronis error de scientia futurorum contingentium.* — Nonnulli ergo philosophi negarunt posse Deum cognoscere hæc futura: Cicero, l. de Fato, et 2 de Divinat., qui, ut ait Augustinus, 5 de Civitate, cap. 9: *Ut homines faceret liberos, facit sacrilegos.* Non enim existimavit præscientiam horum futurorum posse

cum libertate conjungi. Fundamentum hujus erroris videtur posuisse Aristoteles, 1 de Interpretatione, cap. 8, ubi negat propositiones de futuro contingenti habere determinatam veritatem, donec ponantur in esse; nam hinc necessario sequitur non posse præsciri priusquam eveniant; quia quod non est non scitur; ergo quod non est verum non potest sciri esse verum; sed propositio quæ non est determinate vera, non est vera, quia adhuc est quasi suspensa, et indifferens ad veritatem et falsitatem; ergo non potest sciri ut vera, alioqui talis cognitio esset difformis objecto, et falsa. Et eadem ratione non potest talis propositio cognosci ut falsa, quia non est etiam determinate falsa, sed indifferens. Ergo manet talis propositio incognoscibilis, siquidem de ea judicari non potest an vera vel falsa futura sit.

3. *Unde probet Aristoteles propositiones de his futuris non esse determinate veras.* — Quod autem propositio de futuro contingenti non sit determinate vera vel falsa, probatur ab Aristotele, quia alias tolleretur rerum contingentia, et omnia necessario evenirent. Sequela probatur, primo, quia, si talis propositio est determinate vera, ergo non est indifferens, quia indifferens et determinatum ad unum repugnant; ergo. Neque est contingens, quia contingens et indifferens idem sunt. Secundo, quia, si eadem propositio est determinate vera, ergo necessario vera; ergo quod per illam futurum dicitur, necessario futurum est. Prima consequentia probatur, quia si propositio de futuro semel est vera, fieri non potest quin aliquo tempore verificetur; nam, si verificanda non esset, semper fuisset falsa. Tertio, quia si talis propositio est determinate vera, ergo est vera secundum illud esse quod habet antequam fiat; quia veritas in esse fundatur; sed tunc non habet esse nisi in suis causis; ergo in eis habet potius determinationem ad esse quam ad non esse; ergo non habet indifferentiam; ergo nec contingentiam, sed necessitatem, quia illud dicitur necessarium, quod est ad unum determinatum.

4. *Præscire Deum futura contingentia probatur ex Scripturis.* — Dico primo: Deum præscire et præcognoscere futura contingentia, est de fide, et expresse habetur in multis locis Scripturæ. Eccl. 23: *Domino Deo antequam creentur, omnia sunt cognita;* et loquitur specialiter de actibus humanis, de quibus Psal. 138: *Intellexisti cogitationes meas de longe;* Sap. 8: *Signa et monstra scit, ante-*

quam fiant, et eventus sæculorum et temporum. Unde etiam sæpe in Scripturis prædicit futura, imo hoc dicitur proprium Dei, Isai. 41: *Annuntiate nobis futura, et dicemus quia Dii estis vos;* quod de his contingentibus, et de modo quo a Deo prædici possunt, verum habet. Nam alia futura, quæ ex solis naturalibus causis pendent, etiam ab homine, vel ab Angelo, prædici possunt. Hæc etiam futura libera per conjecturam, etiam valde probabilem, etiam a creatura prædici possunt, sed non sine periculo deceptionis: Deus autem prædicit hæc futura libera infallibili prædictione; prædictio autem supponit præscientiam. Propter quod recte dixit Tertullianus, libro secundo contra Marcionem, cap. 5, *Deum quot fecit Prophetas, tot habere testes præscientiæ suæ.* Plura de hac veritate videri possunt in Augustino, ubi supra, et 13 de Trinitate, capite septimo et sequentibus, et quinto Genes. ad litteram, capite 16 et 18, et in Fulgentio, de Fide ad Petrum, cap. 31 et 33; Anselmo, libro de Præscientia et libero arbitrio, cap. 1.

5. *Probatur ratione.* — Rationes congerit D. Thomas, 1 contr. Gent., cap. 66 et 67. Breviter id probatur ex divina perfectione; quia, si hæc futura ignoraret, vix posset mundum gubernare, et providentiam convenientem illius gerere. Unde Augustinus supra dixit propriam ignorare vocem, qui et Deum esse admittit, et Deum facit ignorantem futurorum. Et Plutarchus philosophus, in lib. de Theologia Ægyptiorum, inter beatitudines Dei ponit, quod scientia præoccupat quæcumque fiunt. Præterea declaratur hoc modo, quia vel Deus scit hæc contingentia quando ponuntur in esse, vel non; hoc posterius nemo dicit, quia Angelus vel homo hæc cognoscit, saltem quando sunt præsentia; ergo multo magis Deus: si autem tunc illa cognoscit, ergo et antea, quia scientia Dei augeri non potest, ita ut aliquid novum sub illam cadat; tum propter immutabilitatem; tum etiam quia paulatim discere, quocumque modo fiat, magna imperfectio est. Confirmatur, quia, si Deus in tempore aliquid de novo inciperet velle, imperfectionem in illo indicaret; ergo multo magis si aliquid de novo scire inciperet. Tandem probatur a priori, quia hoc objectum est scibile, et scientia Dei, cum sit infinita, naturaliter ac necessario repræsentat omne scibile. Superest autem probanda propositio ultimo assumpta.

Futura hæc determinatam habent veritatem.

6. Dico secundo, hæc futura contingentia, quæ a nobis per propositiones de futuro significantur, antequam in tempore fiant atque adeo ab æterno habent determinatam veritatem, secundum quam cognoscibilia sunt, et a Deo præsciuntur. Ita docent frequenter Theologi in 1, dist. 38, præsertim Gregorius, quæst. 1, art. 2; Gabriel, quæst. 1, art. 1; Bonaventura, art. 2, quæst. 1; Richardus, art. 1, quæst. 5, ad primum; Major et Ocham, quæst. 1; Capreolus, distinct. 39, quæst. 1, art. 2, ad argumenta contra 6 concl.; et ibi Scot., quæst. 1; Marsilius, quæst. 40, ad 3. Et mihi videtur sequi necessario ex principio fidei, si in terminorum significatione conveniamus. Nam Nominales multa fingunt de propositione determinate vera, ut Aristotelem interpretentur, quæ late refert Corduba, lib. 1, quæst. 55, dub. 2, et infra breviter attingam. Nunc suppono propositionem de futuro contingente esse determinate veram, nihil aliud esse quam veritatem, et non falsitatem ei convenire, et inesse, sive illa veritas ei necessario conveniat, vel absolute, vel ex suppositione, sive nullo modo, et sive illa veritas occulta sit, sive nota; nam hæc omnia extrinseca sunt, ut simpliciter et intrinsece dici possit veritatem definite seu actu convenire tali propositioni.

7. *Probatur hæc veritas Theologica demonstratione.* — Hac igitur significatione supposita, patet conclusio, primo a posteriori, ex principio fidei. Nam Deus cognoscit hæc futura, et ea revelat, et dicit: *Petrus peccabit,* et tamen non cognoscit, aut revelat, aut dicit, nisi verum; ergo hoc est simpliciter et actualiter verum, et hoc est esse determinate verum. Nam, si Propheta, enuncians talem propositionem, determinate verum dicit, dictum etiam ipsum secundum se, et prius quam dicatur, determinate verum est; hæc enim correlativa sunt. Confirmatur, nam, si non esset hoc modo verum, non esset cognoscibile determinate potius hoc quam illud futurum, quia unumquodque cognoscibile est, sicut est, si debet vere cognosci; ergo si ipsum in se non est determinate verum, neque est determinate futurum; ergo non poterit hoc modo cognosci etiam a Deo; quia, quod in se non est cognoscibile, nec verum, implicat cognosci; sicut, quod non est factibile in se, non potest fieri etiam a Deo. Quin potius ulterius